

ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕಿಂಚತ್ತು ಲಾಭವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿದ ಹಾಗೇ ಸತ್ತುಹೋದ. ಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೆ? ಈ ಮಣ್ಣಿಗೆ ನಾನು ಋಣಿಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆ. ನೋಡೋಣ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮವಿದ್ದರೆ ಈ ಮಣ್ಣಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ಒದಗಿಸುತ್ತೇನೆ!

ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಮುಖ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಸನಿಹೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲಿನ ಮಣ್ಣನ್ನು ನನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಎಳೆದೊಳೆದೊ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಅದು ಗುಡ್ಡೆಯಾಗಿ ನನ್ನ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಎದ್ದಿತ್ತು. ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ದೊಡ್ಡ ಮಗ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಹೊಸ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸಮಾಧಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಸುತ್ತಾಟ ಬಂದಾಗ ಮಚ್ಚು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದ ಒಬ್ಬರು ಮಚ್ಚಿನ ತುದಿಯಿಂದ ಮಡಿಕೆಗೆ ಹೊಡೆದು ಒಂದು ತೂತು ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಮೂರನೇ ಸುತ್ತಾಟ ಬಂದಾಗ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಮಚ್ಚಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಎಲ್ಲ ನೀರು ಚೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಮಡಿಕೆಯ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಸಾಕಲಾಯಿತು. ಈಗ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ತಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಊರಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ನನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಮತ್ತು ಚಿಟ್ಟು ಎತ್ತಿದ ಮೊದಲ ನಾಲ್ವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಬಾವಿಯ ಕಡೆಗೆ

ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ನನ್ನ ದೆವ್ವವೋ, ಆತ್ಮವೋ, ಪ್ರೇತಾತ್ಮವೋ ಅಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಉರುಳಾಡುತ್ತ ಕಾಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಜನರಲ್ಲ ಊರಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದು ನಾನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಗಿಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಕಾಶದ ಕತ್ತಲು ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕಾಶದ ಕಡೆಯಿಂದ ಕಾಗೆಗಳು ಕಾವ್... ಕಾವ್... ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಸದ್ದು ಕೇಳತೊಡಗಿ ನಾನು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡತೊಡಗಿದೆ. ಕಾಗೆಗಳು ಹಾರಿಬಂದು ನನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡವು. ನನ್ನ ಕಥೆ ಓದಿದ ನೀವು ನನಗೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು (ಇಂದಿನ ತಲೆಮಾರು) ನನಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯೆ? ಅಥವಾ ನಾನು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯೆ? ಅಥವಾ ಇಬ್ಬರೂ ಸರಿಯೆ. ಅಥವಾ ಕಾಲವೇ ಹಾಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆಯೆ? ನನಗೆ ಒಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೇನಾದರು ಅರ್ಥವಾಗಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿ.

...ಸಾವು. ಹುಟ್ಟಿದ ಎಲ್ಲರೂ, ಎಲ್ಲವೂ ಕೊನೆಗೆ ಸಾಯಲೇಬೇಕು. ನಾನು ಬದುಕಿದ್ದಾಗಲೂ ಸಾವು, ನಿರಂತರವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನ ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಹುಟ್ಟಿದ ದಿನದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾವಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಸಾವು, ಯಾವ ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲೋ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವು ಇಣುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿಡಮರಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಹೂವು ಕಾಯಿ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು ಕೊನೆಗೆ ಸಾಯುತ್ತವೆ. ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಮರಗಳು ನೂರಾರು ವರುಷಗಳು ಬದುಕಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ನಿಂತಲ್ಲೆ ಒಣಗಿ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಪಕ್ಷಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ಕ್ರಿಮಿ, ಕೀಟ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾವಿದೆ. ಸಾವು... ಸಾವು... ಸಾವು... ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಲೇಬೇಕು. ನನ್ನ ಓರಿಯವರಲ್ಲ ಮುದುಕರಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾವು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೂ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ ಕೂಡ ಉರಿದೂ ಉರಿದೂ ಬೆಳಕು ನೀಡಲಾಗದೆ ಒಂದು ದಿನ ದಿಧೀರನೆ ಸಾಯುತ್ತವೆ. ಕೊನೆಗೆ ಉಳಿಯುವುದು ಬೂದಿ. ಬರೀ ಬೂದಿ. ಈ ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಅವಿತು ಕುಳಿತ ಜೀವ ಕಣಗಳೂ ಮತ್ತೆ ಸಿಡಿದು ಅಂಕುರವಾಗುತ್ತವೆ. ಮತ್ತೆ ಸಾಯುತ್ತವೆ. ...ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟು... ಮತ್ತೆ ಸಾವು...

...ತಲೆಮಾರುಗಳ ಅಂತರದ ಕಥೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.

(ಮುಗಿಯಿತು)

ಹೊಸ ಧಾರಾವಾಹಿ

ಮತ್ತೆ ಯಂಡಮೂರಿ!

ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಧರ್ಮದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮುಳುಗಿಸುವ ಉಮೇದು. ಅದೇ ಧರ್ಮದ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ದೇಶ ದೊಡ್ಡದು ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆ. ಉಗ್ರರ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಪಣಕ್ಕೊಡ್ಡುವ ಮಗಳು. ಆ ಯುವತಿಗೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಯುವ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಪಾತ್ರಗಳ ಜೀವನ್ಮರಣದ ಹೋರಾಟದ ಕಥನ ಯಂಡಮೂರಿ ವೀರೇಂದ್ರನಾಥ್ ರ 'ದಿಂಬಿನಡಿಯಲ್ಲೊಂದು ವಿಷಸರ್ಪ'.

ದೇಶಪ್ರೇಮ ಹಾಗೂ ದೇಶದ್ರೋಹದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ಸುತ್ತ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡ ಈ ರೋಚಕ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಸಂಸಾರು ವೆಂಕಟೇಶ್ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಂದಿನವಾರ ಆರಂಭ

ನಿಂಜಿಯಾಡಿಯಲ್ಲೊಂದು ವಿಷಸರ್ಪ